

شنبه 20 دی 1393 / 21 ربیع الأول 1436 / 10 ژانویه 1415

میرزا تقی خان فراهانی فرزند کربلایی قربان، آشپز میرزا ابوالقاسم قائم مقام، در اصل از هزاوه و خانواده‌ای فقیر بود. وی در دستگاه قائم مقام پرورش یافت و دبیری کارآمد...

قتا، "امدکتب" صداعظم ناصالدین، شاه به دست، پادشاه قاجار، به (1268هـ.)

میرزا تقی خان فراهانی فرزند کربلایی قربان، آشپز میرزا ابوالقاسم قائم مقام، در اصل از هزاوه و خانواده‌ای فقیر بود. وی در دستگاه قائم مقام پرورش یافت و دبیری کارآمد و منشی لایقی شد. وی سمت‌های متعددی در زمان فتحعلی شاه و محمدشاه قاجار داشت و در خدمت ناصرالدین میرزای ولیعهد، فعالیت می‌کرد. میرزا تقی خان پس از مرگ محمدشاه قاجار تلاش فراوانی در به سلطنت رساندن ناصرالدین شاه نمود و لقب اتابک اعظم گرفت. نزدیکی وی به شاه به حدی بود که ناصرالدین شاه قاجار تنها خواهر خود را به عقد میرزا تقی درآورد، هرچند مهد علیا مادر شاه، از این امر راضی نبود. پس از صدر اعظمی و فرونشاندن ناآرامی‌ها و به جریان انداختن امور کشور، به امیرکبیر ملقب گردید و بیشتر از قبل مورد حسادت درباریان واقع شد. سرانجام با بدگویی‌های فراوانی که نزد شاه از او گفتند به دستور شاه قاجار از صدارت عزل گردید و بدخواهان از ترس تغییر نظر شاه، حکم قتل وی را نیز از سلطان گرفتند. وی را در حمام فین کاشان با گشادن شریان بازویش به قتل رسانده و سپس جسدش را به عراق برده و در کربلا به خاک سپردند.

تشکیل اولین مجمع عمومی ملل متحد در لندن (1946م) پس از جنگ جهانی اول، جامعه ملل به منظور حفظ صلح، داوری در مورد اختلاف بین کشورها و ترویج همکاری‌های بین‌المللی به وجود آمد. اما علی‌رغم وجود این جامعه، جنگ جهانی دوم، خونین‌تر و وحشتناک‌تر از جنگ جهانی اول روی داد. بنابراین طی کنفرانس‌هایی در اواخر جنگ، تصمیم گرفته شد تا سازمانی جهانی و قوی برای حل معضلات و اختلافات بین کشورها ایجاد شود. از این رو منشور سازمان ملل متحد به امضا رسید و اولین جلسه مجمع عمومی در دهم ژانویه سال 1946 در لندن تشکیل شد ضمن اینکه شورای امنیت نیز، دو روز بعد از آن، تشکیل جلسه داد. پس از پیشنهاد امریکا مبنی بر انتقال مقر سازمان ملل به این کشور، در جلسه مجمع عمومی، تصمیم بر این قرار گرفت که مقر دائمی سازمان ملل متحد در کشورهای متحد امریکا باشد. از این جهت، در دسامبر 1946، مجمع عمومی مبلغ اهدایی هشت و نیم میلیون دلاری جان را کفیل سرمایه‌دار امریکایی را برای خرید یک قطعه زمین در شهر نیویورک برای ساختن مرکز سازمان ملل قبول کرد تا اینکه پس از اتمام کار ساخت بنا، اولین جلسه مجمع عمومی در بیست و چهارم اکتبر سال 1952م در نیویورک تشکیل جلسه داد و تاکنون نیز در همان محل واقع می‌باشد. کمک‌های مالی امریکا به سازمان ملل باعث شد تا طی سال‌های بعد نفوذ بیشتری در سازمان ملل داشته باشد و خواسته‌های زورگویانه خود را بر سازمان ملل متحد تحمیل نماید.

اختراع ساعت الکترونیکی در سوئیس (1963م) اولین ساعت الکترونیکی توسط دو صنعت‌گر سوئیسی با نام‌های "سولویل" و "تیتوس" پس از 12 سال تلاش، با وصل کردن صدها قطعه و ابزار دقیق در 10 ژانویه 1963م اختراع شد. در ساعت الکترونیکی، حرکت الکترون‌ها موجب حرکت عقربه‌های ساعت به جلو می‌شوند. این نوع ساعت نیازی به کوک کردن ندارد و بسیار منظم و دقیق کار می‌کند و میزان خطای آن، بسیار ناچیز است.

تولد "فرانسوا رابله" ادیب و نویسنده معروف فرانسوی (1494م) فرانسوا رابله ادیب و نویسنده برجسته فرانسوی در چنین روزی از سال ۱۴۹۴ میلادی متولد شد. فرانسوا رابله رمان‌نویس، ادیب و پزشک فرانسوی در تاریخ دهم ژانویه سال ۱۴۹۴ میلادی در این کشور به دنیا آمد. وی تحصیلات خود را در صومعه‌ای نزدیک زادگاهش سپری کرد و پس از آموختن الهیات و حکمت و فلسفه، به سلک روحانیون مذهبی درآمد. این امر بیش‌تر به سبب شوق او در فراگرفتن علوم ادبی یونان و روم بود تا به سبب تمایلش به علوم مذهبی و الهی. رابله از آن پس مدتی به سیر و سفر و مطالعه و ثبت خاطرات خود پرداخت و با بسیاری از فاضلان و ادیبان بزرگ زمان آشنایی یافت. او همچنین پس از طی دروس دانشگاهی در رشته پزشکی، به طبابت پرداخت و چندین متن پزشکی را به زبان یونانی با تفسیرهای شخصی منتشر کرد. رابله همچنین کتاب گارگانتوا و پیس رمان بزرگ پانتاگروئل را انتشار داد که از جانب برخی مقامات علمی و مذهبی به اتهام منافی اخلاق بودن محکوم گردید و باعث شد که وی مقام و جایگاه روحانیت خود را از دست دهد. با این حال، انتشار جلد‌های دوم تا پنجم این اثر، باعث شهرت زیادی برای رابله شد و با ارائه تغییراتی در جلد‌های بعد، سعی کرد تا رضایت مقامات مذهبی را نیز جلب نماید. رابله از نظر مورخان، مرد تحول بود و در دوره تحول می‌زیست. وی از آسایش می‌گریخت و تشنه تجسس و تبحر بود. همه وقت خود را با شوق و شیفتگی فراوان به آموزش می‌گذراند. او نمونه کامل عهد رنسانس به شمار می‌آمد که می‌کوشید تا فلسفه و معنویات زمان را در پرتو اندیشه‌های باستانی، نو گرداند. رابله بیش

از هر چیز، در شیوه انشاء و به کار بردن قواعد زبان و برجا نشانیدن درست کلمه و تناسب در ترکیب کلام، هنرمندی و استادی دارد و در نوشته‌ها، روح مضحکه‌آمیز و هزل و مطایبه فصیح و شیوا را با قدرت نویسندگی می‌آمیزد. وی با خطوط وسیع، چهره‌های مختلف انسان را به طور مسخره‌آمیز ترسیم می‌کند و نهاد آدمی را آن‌چنان که هست، به خواننده القا می‌نماید. شگفتی سبک نگارش رابله در آن است که میان خنده و دانش، رابطه نزدیک برقرار می‌دارد. درباره او گفته‌اند که: «رابله وجود بشر را به مسخره می‌گیرد، وجود خدایان را نیز به مسخره می‌گیرد، اما این کار را با چنان لطفی انجام می‌دهد که نه به بشر لطمه وارد می‌آورد نه به خدایان.»